

Sygn. akt I ACa 897/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Biedroń
Sędziowie:	SSA Aleksandra Marszałek (spr.) SSA Beata Wolfke - Kobzar
Protokolant:	Teresa Wróbel - Płatek

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. w K.**

przeciwko **Z. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 23 stycznia 2014 r. sygn. akt I C 89/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 2.700 zł kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy we W. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. w G. kwotę 66.442,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 kwietnia 2012 r. (pkt I), dalej idące powództwo oddalił (pkt II) oraz nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

Powoda oraz (...) Bank S.A., którego strona powodowa jest następcą prawnym, łączyła zawarta w dniu 09 lutego 2008r. umowa kredytu denominowanego na zakup pojazdu i kredytu gotówkowego nr (...). Wysokość kredytu wynosiła 21.447,25 CHF. Strony łączyła też umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie, której przedmiotem był samochód marki V. (...).

Zgodnie z umową pozwany przeniósł na Bank udział w 49/100 części w prawie własności pojazdu. Nadto strony zastrzegły, że na własność banku w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wypowiedzenia umowy kredytu przechodził pozostały udział we własności pojazdu. W razie niedotrzymania warunków umowy kredytu, Bank był uprawniony do zaspokojenia wierzytelności m.in. przez zbycie pojazdu. Pozwany jako przewłaszczający wyraził zgodę na sprzedaż pojazdu na rachunek Banku za pośrednictwem specjalistycznego podmiotu wskazanego przez Bank. Kwota uzyskana ze sprzedaży podlegała zaliczeniu na poczet zadłużenia.

Z uwagi na trudności finansowe pozwany występował do banku z prośbą o odroczenie i prolongatę spłat. Bank wyrażał zgodę jedynie na 3-miesięczną prolongatę. Pozwany dokonywał spłaty rat kredytu z opóźnieniem począwszy od marca 2008r., od października 2008r. opóźnienia przekraczały 30-dni. W dniu 2 sierpnia 2009 r. dokonano konwersji kredytu po kursie 1 CHF- 2.7728 zł. Stan kredytu po konwersji wyniósł 58.989,94 zł.

W dniu 14 października 2009 r. Bank odebrał od pozwanego sporny pojazd, który w chwili jego obioru był niesprawny technicznie. Pozwany wyraził zgodę na sprzedaż samochodu za cenę 10.000 zł i w dniu 14 października 2009 r. pojazd został zbyty.

Sytuacja osobista i finansowa pozwanego jest zła.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo w znacznej części zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy – w tym zwłaszcza rozliczenie umowy kredytu stanowił dostateczne wykazanie zasadności roszczenia. Zdaniem tego Sądu przedstawione rozliczenie budziło zastrzeżenia jedynie co do uwzględnienia w dotychczasowych rozliczeniach

kwoty uzyskanej ze sprzedaży pojazdu, którego przewłaszczenie stanowiło zabezpieczenie kredytu. Wobec tego, że mimo zarzutów pozwanego w tej mierze, strona powodowa pozostała bierna, należało uznać, że dochodzona pozwem kwota 76.442,53 zł nie uwzględniała kwoty 10.000 zł uzyskanej ze sprzedaży pojazdu, która zgodnie z umową podlegała zaliczeniu na poczet należności banku z tytułu udzielonego kredytu, co skutkowało w ocenie Sądu Okręgowego zasądzeniem na rzecz strony powodowej od pozwanego kwoty 66.442,53 zł.

Za nieuzasadnione uznał Sąd Okręgowy zarzuty pozwanego co do zaniżonej kwoty uzyskanej ze sprzedaży pojazdu, zaś za nieudowodnione twierdzenia o uiszczeniu na poczet kredytu wyższej kwoty niż wynikałoby to z przedstawionego przez bank rozliczenia kredytu.

Z wyrokiem tym nie zgodził się pozwany zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo, domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku

i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu. Skarżący wyrokowi zarzucił wadliwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Z uzasadnienia apelacji wynikało, że wadliwość ta miała polegać na braku przedstawienia przez bank dostatecznych dokumentów świadczących o rzeczywistym stanie zadłużenia. Nadto pozwany zarzucił brak wyjaśnienia mu przy zawarciu umowy,

co oznacza przewłaszczenie na zabezpieczenie, z czym wiąże się kredyt w obcej walucie oraz brak świadomości co do niekorzystnego dla niego sposobu zbycia przewłaszczonego pojazdu.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanego kosztów procesu za postępowanie apelacyjne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych przez skarżącego, uznając zaskarżone orzeczenie za prawidłowe.

Na wstępie wskazać należało, że Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, przyjmując je za podstawę swojego rozstrzygnięcia.

Uznać bowiem należało, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i właściwie ocenił zgromadzony materiał dowodowy, nie przekraczając przy tym przysługujących mu w ramach art. 233 § 1 k.p.c. uprawnień, oraz odniósł się do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii podnoszonych w toku procesu przez strony, wywodząc z nich prawidłowe wnioski znajdujące oparcie w powołanych przepisach prawa materialnego.

Nieuzasadnione były zarzuty apelacji dotyczące wadliwej oceny materiału dowodowego. Przypomnieć należy, że zarzut ten aby mógł okazać się skutecznym,

nie może polegać jedynie na zakwestionowaniu oceny dokonanej przez sąd jako oceny zdaniem skarżącego dowolnej, czy też na przedstawieniu oceny własnej. Mając bowiem uwagę, iż zasada określona w art. 233§1 k.p.c. pozostawia sądowi swobodę w ocenie materiału dowodowego, pod warunkiem, że mieści się ona

w granicach wyznaczonych wskazaniem wiedzy, zasadami logiki i doświadczenia życiowego, aby zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. mógł zostać uznany za skuteczny musi polegać na wykazaniu, i to argumentami natury jurystycznej, konkretnych uchybień oceny dokonanej przez sąd, a zwłaszcza jej wadliwości w świetle zasad logiki, wskazań wiedzy i zasad doświadczenia życiowego. Tego rodzaju obowiązki apelujący w istocie w okolicznościach sprawy nie podjął ograniczając się

w tej mierze do lakonicznych twierdzeń o wadliwej ocenie materiału dowodowego

i braku przedstawienia, zdaniem skarżącego, dostatecznych dowodów na zasadność roszczenia w kwocie uwzględnionej zaskarżonym wyrokiem. Co jednak istotne, nawet tak postawiony zarzut musiał zostać uznany za chybiony gdyż wbrew stanowisku apelacji Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, której nie sposób uznać za dotkniętą cechą dowolności. Zgodzić

się z Sądem Okręgowym należało, że zwłaszcza przedstawione przez bank rozliczenie, (poza kwestią zaliczenia kwoty uzyskanej ze zbycia pojazdu będącego przedmiotem zabezpieczenia kredytu) stanowiło dostateczny i czytelny dowód tak na potwierdzenie istnienia zadłużenia powoda z tytułu braku spłaty udzielonego powodowi kredytu, jak również co do wysokości zadłużenia pozostałego do spłaty, do zapłaty którego zobowiązany jest pozwany. Trafnie także, za gołosłowne

i nieskuteczne uznał Sąd i instancji twierdzenia pozwanego o spłacie udzielonego mu kredytu w zakresie większym, niż wynikałoby to z przedstawionego przez bank rozliczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego uwzględniając aktualny w sprawie układ procesowy – wywiązanie się przez stronę powodową z obowiązku wykazania istnienia wierzytelności, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany oraz przedstawienie materiału dowodowego na poparcie twierdzeń co do jej wysokości,

to zgodnie z art. 6 k.c. powoda obciążał obowiązek wykazania prawdziwości swoich twierdzeń o spłacie kredytu w większym zakresie niż wynikałoby to z twierdzeń strony powodowej. Nie jest wystarczające ograniczenie się przez pozwanego wyłącznie do w istocie gołosłownego zaprzeczenia istnienia zobowiązania w takiej wysokości i oparcie się na równie gołosłownym twierdzeniu o jego spłacie

w większym zakresie. Jeśli zatem pozwany twierdził, że spłacił zobowiązanie

w większym zakresie to winien był dostarczyć stosowne dowody na poparcie tych twierdzeń, to bowiem on zamierzał wywodzić z nich skutki prawne. Tymczasem pozwany nie przedstawił jakichkolwiek dowodów wpłaty, ale także nie przedstawił dostatecznej aktywności dowodowej zmierzającej do realnego wykazania zasadności jego twierdzeń o spłacie zobowiązania kredytowego w większym stopniu.

Na marginesie wskazać należy, że pozwany jako dokonujący przekazów miał

co najmniej podstawy do ubiegania się o kopie dokonywanych przekazów

czy przelewów. Ze sposobów dowodzenia pozwany zdawał sobie sprawę, skoro dołączył do akt dowody nadania pism dotyczących prolongaty spłat.

Nie mogły odnieść oczekiwanego skutku argumenty pozwanego dotyczące ustanowionego zabezpieczenia kredytu oraz okoliczności zbycia pojazdu stanowiącego zabezpieczenie. Pozwany świadomie zgodził się na określone w umowie zabezpieczenia, a także sposób ich realizacji. Co więcej w pełni świadomie wyraził też zgodę na sprzedaż samochodu za kwotę, za którą to nastąpiło. Na marginesie należy zauważyć, co pozwany zdaje się pomijać, że jak wykazało postępowanie dowodowe, w chwili jego zbycia pojazd nie był sprawny technicznie, co z pewnością rzutowała na jego wartość rynkową.

Wobec powyższego apelację pozwanego należało uznać za nieuzasadnioną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w punkcie 1 wyroku. W punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98§ 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...), zasądzając od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł.

KP